

פרשת ויחי

כאפרים וכמנשה (מח, כ)

שאבא יהודי רוצה לברך את בנו הוא מניח את ידיו על ראשו ואומר - "ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" המקור לברכה ולטקס אבהי זה, הוא מפרשת השבוע פרשת ויחי יעקב מברך את יוסף ונכדיו ואומר &- "בך יברך ישראל, ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" אומר רש"י "הבא לברך את בניו יברכם בברכתם. ויאמר איש לבנו ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה".

מדוע זכו אפרים ומנשה יותר מכל שאר האחים הקדושים שבשםם יברכו את ילדי ישראל לדורות עולם. זה יכול להיות בליל שבת לפני הסעודה, כמה דקות קודם היום הקדוש יום הכיפורים, או בסתם יום של חול. אבא מברך את בנו כשפתותיו לוחשות בערגה "כאפרים וכמנשה". מה הזכות הגדולה שיש בצמד האחים הללו יותר מכולם ? ? ?

הגמ' במסכת שבת (י.) בא בטרוניה על יעקב ואומרת "בשביל משקל שני סלעים מילת (הצמר ממנו עשו את כתונת הפסים) שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו נתקנאו בו אחיו, ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים" ונשאלת השאלה לאחר מכירת יוסף לאחר כל הסאגה המבישה הזו. יעקב כביכול שוב חוזר על אותה טעות ומסכל את ידיו ונותן כבוד והעדפה לצעיר לפני הבכור. וכי לא חשש שוב לקנאה, לרדיפה, לתחרות בין האחים. לא. יעקב יודע שכאן זה שונה. כאן מנשה לא יקנה באפרים, ואפרים לא יתגרה במנשה.

בך יברך ישראל במידת הענווה באי הקנאה בכבוד אהדדי. בזה מנשה ואפרים גדולים יותר מכל שאר שבטי ק'. גם לאחר שיעקב מטעמיו הכמוסים עימו משכל את ידיו לא נרשמה שום מבט של קנאה שום אפרים לא נמכר ולא קרה דבר. אין ברכה יותר מבורכת מאב לבן יותר מזה שידבק במידתם ולא יקנא באחיו ויכבד כל אדם. והאמת והשלום אהבו.

ואפשר גם להסביר בעוד מבט יעקב מגיע למצריים עם שבעים נפש. משפחה גדולה בל"ע. כל בניו נכדיו ניניו כולם הולכים בדרך ה'. כולם ללא יוצא מן הכלל התחנכו תחת ברכיו במוסדות המפוארים של האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב. אבל כולם, חוץ משני הנכדים אפרים ומנשה הם לא גדלו בארץ כנען. הם גדלו בארץ טמאה במקום שעליו נאמר שבני ישראל הגיעו עד מ"ט שערי טמאה. ואעפ"כ גדלו בתורה והיו קדושים יראים וחטאים. ולא זנחו דרך אבות.

בך יברך ישראל דווקא הם שלא גדלו במקום הקדושה, והגיעו לאן שהגיעו מעלתם גדולה יותר מכולם. זה מה שמברך אב את בנו גם מתי שידי לא תהיה על ראשך. ותלך למקום אחר זכור את דרך ה' ואת מסורת אבות כאפרים וכמנשה.

פרשת ויחי